

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

62. De multis impedimentis perueniendi ad artem contemplationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

DE MULTIS QUAE IMPEDIVNT, NE
*contemplatiuus ad culmen ascendat contem-
 plationis.*

CAPVT LXII.

S Temus adhuc modicum in vno prædictorū
 Exemplorum, & attendamus illum qui ad
 verticem alicuius montis cupit ascendere. Ille
 enim talis sæpè ascendit sine reditu ad montis
 ima: & si pausare contigerit, non redit ad pe-
 dem montis, sed à loco vbi pausauit, coeptum
 prosequitur ascensum.

Pariformiter qui contemplationis perfectio-
 nem adipisci desiderat, non debet retrocedere,
 si contigerit pausare: immò neq; debet pausare:
 quia non progredi, retrogredi est. Huius ergo
 defectu perseverantię tam rari inueniuntur, qui
 perfectionem obtineant contemplationis. Cum
 enim quidā modicum ascenderint, si quid pœ-
 nę vel laboris sentiunt, statim pausant, & retro-
 cedunt.

Sunt & alij qui in ascendendo, neq; ordinem
 habēt, neq; modum: mox enim vnico saltu vo-
 lunt ad montis summitatem peruenire, non in-
 choantes ab infimis, vt transeant per medium.
 Infima autē montis, sunt consideratio proprio-
 rum peccatorum, & defectuum.

Sunt adhuc alij, qui grauias in humeris suis o-
 nera habentes, credunt se sic onustos ascendere
 posse. ista onera sunt occupationes circa mun-
 dana: & fortis circa ea cogitatio, quę animam
 plurimū aggrauat, eam ad terrena redire
 semper compellens. Et si quando se leuari
 con-

contigerit, statim compellitur descendere.

Rursum sunt quidam alij, qui propter quasdam ante eos volantes muscas, inchoatū ascensum deferentes, discedunt, & progredi renuunt. Muscæ circa eum volantes sunt vanæ cogitationes: ob quas anima coeptum iter nullatenus debet deferere: sed eas manu cuiusdam sanctæ indignationis procul abigere.

Adhuc sunt, qui p̄dictas muscas conātur insequi, instar puerorum papiliones insequentium.

Uterius sunt, qui ad latratum canum infernalium mox terrentur: id est, statim vt aliquam turpem tentationem sentiunt, quod coeperant prorsus territi iter dimittunt: vel cum ea certamen assumunt, conantes eam à se propellere: quod tamen fieri non potest, sed citius vincitur si de ea non curatur, inchoatum iter continuādo instar peregrini, qui ad quemlibet latratum canum non sistit pedem: sed concito gressu tanquam non curando iter continuat; & sic silent. quanto enim plus persisteret ad se defendendū, vel ad eos compescendum, tanto amplius latrarent: & sic iter suum impediret.

Præterea sunt alij, qui nō extendunt manum dexteram ad eum, qui in altum eos potest subleuare: Immo potius retrahunt, appodiantes, & confidentes in multitudine diuitiarum, & virium suarum: & ideo nimirum si cito labuntur ad ima. Vnde debet cōtemplatiuus semper extendere manum suam ad auxilium diuinæ gratiæ, proprijs viribus omninō non confidēs, neq; illuc quo tendit, per seipsum præsumens posse peruenire.

Sunt & alij, qui statim putant se esse in summo, cum tamen verè sint ad pedem montis: & ideo ascendererenuunt, propter quod semper retrocedunt.

Aliqui quoq; sunt, qui vsq; ad summitatem ascendunt: qui tamen continuò efficiuntur inanis gloriæ cupidi, videtur enim sibi iter suum benè peregrisse, & suam dietam viriliter cõsummasse: & non curant diligentiam adhibere, qualiter ibi perdurent. Vnde & statim relabuntur ad ima: & non ascendunt ita velociter sicut velent. Et forte eis Deus nunquam auxilium præstabit, vt illuc vnde ceciderunt reascendant: hoc exigente eorum superbia, ingratitude, & ab vsu cognitionis habitæ: quod est horribile & causa nunquam præsumendi, immò se tenendi in profunda humilitate scilicet videt homo quod ille qui Deo fuerat tam proximus atq; familiaris, in colloquutione sua: & sicut auicula quæ construxerat sibi nidum intra cœlum, postea deijceretur vsq; ad infernũ sine reuocatione.

Deinceps sunt alij, qñ cum se in monte isto modicum alijs altius viderint, cæteros aspernântur, & derident infra illos existentes: qui vt labantur iuste deseruntur à Deo: quatenus cadentes quàm modicum à semetipsis valeant, agnoscant.

Sunt, qui istum montem non nisi curiositate conscendere volunt, & vt dicere valeant: etiam fuimus ibidem, aut reuera vt aliqua secreta inquirant: aut propter solam suam recreationem & delectationem: aut propter loci eminentiam amenitatem, non autem vt melius Deo placeât, pro-

proximiusq; ei seruiant honestius, amplius, & magis meritorie. Et isti citò amittunt Dei auxilium, atq; eius gratiã, aut certe nimis dure, turpiter, atq; miserabiliter reperiunt se deceptos: putant enim se esse in monte Dei, cum sint in monte diaboli.

Postremo est aliquos inuenire plusquam dicat ratio, festinãtes & suum nitentes præire ductorem: aut velocius quàm vult ille, properantes: q; magna est fatuitas. ductor iste sicut dictũ est gratia Dei est. Qui ergo non potest, aut dignatur expectare spatium temporis secundũ motum istius gratiæ, iure eam perdit: & alia vice pro libitu suo eam tam cito non reperiet.

Sunt igitur quidam, qui ad hanc recipiendã gratiam non sunt parati, cum ab ea vocantur & mouentur: immò potius refutãt, aut alijs negotijs se tradunt, vel certè verbo vel facto dicunt gratiæ, vt adhuc modicũ eos expectet: & sic ipsa depulsa mox recedit. Oportet ergo nos vigilare semper super custodia cordis nostri ad recipiendum visitationem diuinæ gratiæ, & moueri secundũ ipsius instinctum; neq; velocius, neq; tardius, omni tempore cum profunda humilitate indignos nos iudicando, etiam ad montis huius latus iacere, quanto magis ad eius apicem ascendere: quãto ei profundius in corde suo, se quis humiliauerit, tanto trahetur altius. Quẽadmodum Rex præpotens, volens honorare militem suum, tanto eum collocat superius scilicet vt se deat cum principibus, quanto eum ad hoc plus cernit renitentem, & contradicentẽ. & quanto ipse se profundius humiliat, & indignũ reputat,

tanto Rex instantius trahit, & ascendere compellit. Super omnia enim displicet Deo presumptio, neque placet ei modus volentiū ad eum effrānatē & sine timore, quasi ad suum socium, & sibi similē accedere: sed semper debet custodiri sancta & laudabilis verecundia, tremor, pavor, & timor cum confidentia suā benignitatis, sine confidentia enim talis timor nimis esset culpabilis, & impedimentum ascendēdi ad montem contemplationis, esset enim talis timor immoderatus.

DE QVIBVSDAM ALIIS IMPEDIMENTIS contemplationis.

C A P V T LXIII.

DIcamus adhuc de quibusdam alijs obstaculis, & impedimentis contemplationis. Sunt igitur quidam qui asinum suū, hoc est, corpus proprium nimis vexant, ita quod anima eo uti non potest.

Alij autem nimis sunt repleti, atque onusti infirmi & dormientes, siue pigri: nimis enim demorati sunt in infirmaria carnalitatis per excessivā comestionem, & potationem, aut vaniloquium. Tales autē sunt quasi contracti, resoluti, paralytici, & dormitantes. ideoque oportet ipsos curari, scilicet ab infimis incipiendo per humilem pœnitentiam.

Sed & quidā sunt, qui ascendendo vehementem patiuntur famem aliquando spiritualē verbi diuini, & cupiunt post hoc illud audire, velle gere. Vnde fit ut in lectione nimis se detineant, recipientes ibi ampliorem, quā recta ratio dicat